

Дзяніца

Асобны № каштую усюды 35 кап.

40 кап.

— Вестка Беларускаго Национальнаго Камісарыяту. —

Москва, 1918 г. 7 Акцябра.

Выходзіць на менш чатырох разоу у месяц.

I-й год выданья.

№ 33

У Радеi
За граніцу

На 12 мес.	На 9 мес.	На 6 мес.	На 4 мес.	На 3 мес.	На 2 мес.	На 1 мес.
15 р.—к.	11 р. 50 к.	8 р.—к.	5 р. 20 к.	3 р. 90 к.	2 р. 60 к.	1 р. 30 к.
20 р.—к.	18 р.—к.	12 р.—к.	8 р. 70 к.	6 р.—к.	4 р.—к.	3 р.—к.

Калі выпісвайца разам пекулькі №№, та робіца
уступка на 20%.

Перамена адрысу каштую 50 кап.
Радація і Адміністрацыя: Москва, Паварская, 52. Т. 1-51-63.

Канцылярыя Беларускаго Национальнаго
Камісарыяту адчыння што дня, апроч сьят,
ад 10 г. да 4 гадзіны дню.

Ад Беларускаго Национальнаго Камісарыяту.

Беларускім Национальным Камісарыятам адчынны атձэлы Камісарыяту: у г. Вітабску (Суворавская, д. 48), у г. Смаленску (Б. Казанская, 14) і у Петраградзе (Тэатральная, 3). Па справам беларускім радзіцца усім ғзварочвацца па гэтым адрасом. Там жа прадаюцца беларускія кніжкі і газета „Дзяніца“.

Б. Н. Н.

Масква, 7 акцябра.

Надоячы у забранных чеха-славакамі разам з контар-равалюционэрмі мейстах, у горадзе Уфе, адбылася так празывалая „гасударская парада“, зроблена ў цэлым дзісяткамі варожных радавай уласці праўіцельства, якія, нібы грыбы муҳомы, спора павыросталі пад аховаю чехаславацкіх ды белагвардзейскіх штыкоу. На парадзе кіруешчую скрышку ігралі правыя с.-р., якіх там была маснейшая фракцыя. Гэтая партыя, сцярауша падтрымку сабе ад працоунаго народу, пакінутая ім усоды, пірайшла на службу да яго вараго і старацца поруч с грашунікамі памешчыкамі пад штандарами барацьбы за едзінную Радею і Установы Збора атабраць усе заваевы равалюцыйскінуць Радаву Уласць. Усоды, дзе толькі ей удаецца, яна паднімала і паднімала белагвардзейскія паустаніні і абедзвіма рукамі хапілася за чеха-славакау, якіх празвала „народна армія“ і весь час вядзе іх на вайну за пабору пад равалюцыю. Замацаўшыся кіруху у Прыволжскому краю, на короткі тэрмін забранум ад Радаеi Радеi, яна, гэтая партыя праўых с.-р. ці спраудній, правадыры яе (бо прыхільнікау у ей зусім ні сядр селян, ні тым боляй, сядр рабочых), і зрабіла гэту няпачснную, контар-равалюцыйную параду. На парадзе выявілася гострая нязгоднасць у думках і разуменію на контузглядаду на бягучыя справы і вырабкі пляны (шыбы) «збороні Радеi ад бальшавікоу і іх прыяцеляў-немцаў». Прадстаўнікі рожных «правіцельства», як Сібірскага, Аренбургскага, Уральскага і др. разам с прадстаўнікамі грашуніку, буржуазеi, прыасотніку — кадэтау і югальдуку, сабрауны москную грамадскую і бойную буржуазеi, уважнанутыя ли прыкормы і имплементы дробная і бойная буржуазеi, уважнанутыя ли прыкормы і имплементы

свае той жа суменны дэмакратычнасці.

На парадзе былі прыгадковыя рабочыя і селянія, былі і прадстаўнікі «рожных нацыянальнасці», ад казакоу (хорошай нацыянальнасці) да эстанцау нават дастатых ля убору.

Вось ля гэтых «прадстаўнікаў» патрабавалася уся іх ліберальнасці і са свабодай прахвасіянальнага аўгідніння і з фэдэрациі ды персанальнага тэрытарыяльнага аўтапномій народнасця... але бяз усякага дапамінання аб зямі... Усім гэтымі, абяцанкамі адкрытым варагі прадаунаго народу і заваеваных ім праву у ва ўсіх вобласцях людзкога жыцця, запавешчалі гострасць чорнасотніцкіх чеха-славацкіх і белагвардзейскіх штыкоу, якія, усім ведама, нясуць на сабе панетва прыгону і заняўальненія. Гэтымі обманнімі пачехамі — усё злыдні расейской распублікі, цеснучыся у забранных ім чайкох ампітаванымі рабочымі, чутуючымі днем працы, усёй стравам пахаваціца цара краеасмою і чорнасотніцкіх генералаў тужажца спакусць працоуны народ, выхаваць у яго спагаду да свае ліхой працы.

Пашахач іноземных грашуніку і хаурунікі расейскіх — правыя с.-р. і іх сабры так сама хлусна-санцыялісты думаюць пярацягнуць да сябе і працоуны народ бытых прыгнечаных нацыяу, карыстаючы іх цяперашнім цяжкім палажэнням... Ціж дасягнуць яны і сапрауды чаго кольвачы? Ціж паверхні ім хоць адзін працаунік беларус, латыш, літоўш, фін? Ці на прыдзяцца ім аблежжацца гнуснымі вандрунікамі, регепатамі гэтых народу, як той «эстонец», німа ведама скуль узлышуцься ля прадстаўніцтва на «государскай парадзе»?

Бадай, што гэта апошнія патугі іх, бо працоуны народ усіх народнасцяў с кожным часам боляй і боляй разбіраюцца хто яго прыяцілі і хто варагі, і бачучы варагаў сваіх у тых, хто сапраудаў ім і сяціяка, як сдабруя з імі, сказаўші:

Преч са сваімі прадажнымі завадамі, якімі вы хочаць завяці на прыгонілітъчнага, эканамічнага нацыянальнага работства!

Чые гроши.

Весь ужо восімы месяцы, як у Мінску так празывалая Беларуская Рада з падзялініем Сакратарыятам Беларускай Народнай Незалежнай Распублікі. Ізных сем месецau займайца яна працаю на збудаваным Беларусі, над атձелем яе ад «Расейскай Бальшавіцкай Распублікі», над прадаўніцамі буржуазеi у кірунцае з Сіміунтам і хэураю у руках Сакратарыяту, і з'яўляюцца на засяданіях, выдаюць міжкі, і газеты раз'іхдаюць

гібіль і дзеля яго атдаюць сілы боляй саракаў чалавек людзей. Гэтых людзей трэба каштуюць, трэба мець гроши на выданія кніжак і газет, на пасездкі, на рожныя закладаніні Гандлевых Шалат і ішшыя. І Рада гроши мал. Мая іх ды на мала.

Пры уступах у Мінск немцау, яны заўбрали ад Рады боляй паутары союз тых часу рублеу і дасоль на віртулі. У аугусте месяцы Рада, тым на менш, выдала сваім сабром жалаванія за трох месяцы па 600 руб. Тым жа аугустам яна адпушціла Мінскаму Інспектуту, які эвакуаваўся (перехадзіў ізноу у Мінск з Яраславу) да новага году 50.000 руб. Рада, даўшы, адчыніла юбілевы дом, адчынила дзяржаўныя цялятары, выдала шмат кніжак, і газету выдае, закладам камісі па рожным справам і плаціць гроши працоуным у іх людзям, трывалы гандлевыя палаты. На усе гэта траба пропытва і прочыма гроши пры ціперашній даражы. А тым часам сама слібе Рада гэта выдае за бедных рахмальных саціялісту. Да ж біруць гэтыя плацініны, галітак таўку ўсму грошай як сасе на іх гэтыя прыбылі.

Весь гэта вытрымлі — самая павінніцтва, самая пішаваць пытанія. І пішаваць нацпропавядца ялю кожны раз, калі прыходзіцца казаць што польвякі аб працы Мінскага беларускага правіціяства.

Дзе бяра ёсць гроши?

Ведама, сваіх гроши яны пі робіць і заробленых, на маюці ім дае іх чымсь шчэдрас, але пі бязкарысна рука. Адкуль жа яна працягалаца так легка з поўна машною, і якай ласка вымушшае яе на гэта? Ня цяжка дагадацца, што дае гэты гроши аховунтуй польскім памешчыкам і беларускай буржуазіі Беларускай Радзе на працоуны народ. На цяжка дагадацца, што гроши ей ідуць з цемнага чысьцілія куточку, у яком, пашэуна, сядзяць варожы сілы ля беларускага працоуна гараду. Хто яны, у яком кутку сядзяць — і гэта троха вядома.

С першага часу свае працы Беларускай Рада жывілася грашымі Украінскіх Рады. Гэты дзівье сястры падтрымовуvalі адшу другую, ды мелі карысць адной ад другой. Украінскай Раде, прадаўніцай свой працоуны народ немецкай і расейскай буржуазіі, пі шкадавала гроши, каб дайць жыццю і змогу і Беларускай Радзе зрабіць той самая. Тут была першыя машонка шчэдрас буржуазеi якай дала, 300.000 р.

З Украінскай Радою, кончыўшы так пілачэні свае благою жыцце, ідуць другія прыяцілі. Карысць пі польскіх памешчыкай „Беларускай Ізальжэнай Распублікай“ дастала сабе цеплую спагаду і у іх. Рухавы, „свядомы беларус“ п. Скірмунт дастаў гроши ад сваіх прыяцілі і начаў выдаваць газеты і кніжкі. „Беларускі Шылх“ — гэта лістогаз чорнасотніцкіх памешчычай думкі — вось тавар на беларускім незалежнічым рынку, куціяны і створаны памешчычымі грашымі. Але іх было мала. Жыцце і дзеляніні Рады вымагаў аграмадных гроши і іх пазычай той жа стан багатых іншымі спосабам. Надоячы мы даведаліся што Рада Беларускай робіць пазычы на Германію. Нішчы грашы і пыраваці, падтрымовуваць памешчыкі Сакратарыяту, пішаваць — яхім словам звязы вонкіх Сакратарыяту. Украіна, пакуль пыраваці, пыраваці — яхім словам звязы вонкіх Сакратарыяту, пішаваць

ельга мысліць, даваго устрою часы німецкага ізноу умацаці, за гэтых ж піч трымаяца, у, якія дамакую брыду на давных дзеячау, даваго устрою. шая на сваіх плацініх месяцах у закладных устрою, праз сацыялісту, альшавікоу у край і атдаліон. Селянства глыбокіх прыгода было спрачыць, пі прычыне, што бяз ратаўца Беларускага іншых земляў, якія распілам было нець примушана саць замірэньем беларускія саразніцца. Аарты пераліч-пакапацца ў згодзіцца сікі тут віса. якія дамакую зеля згоды, з ричаць: „На ўчам згадзіцца і ў кантрі і ў варта дохаў род зразу туць к сэрці, ішца ніні ѹдз. быць і са ёду. Трудары аслабалія бу маты прыыва-рэчыні, якое за-слычыш паласы іхов мал быць на застаенца і са сасе сусім у сусходлом ла-на зона. Вай-корыстальне здау, сплаву Н. Р. това. Пер. пі-цем. у бела-шырца, шчыра-бларускую. А так-то можа, прысылай-ці у ва-сіяліні, якія пі-цем. Не